

lebes hinderlig end Husbonden, idet jeg gaar ud fra, at Lyendet, saalænge en saadan Paategning staar i Bogen, slet ikke kan finde Tjeneste andetsteds. Altsaa en let Afgang til at faae Paategningen ophævet med den Virkning i alt Fald, at den ikke er Lyendet til Hindrer for at søge Tjeneste, maa der være, og jeg ser heller ikke rettere, end at man fra alle Sider blandt Forslagsstillerne har været enig derom. Men naar man nu altsaa fremkommer med det Forslag, at de Paagældende skulle henvende sig først til de forligsmæglende Myndigheder, saa kunde det jo ved første Diekast synes, at dette var en Besværsligjørelse, en Hindring paa Veien til at faae Paategningen ophævet, og at man allerede af den Grund maatte have Betænkelse derved. Smidlerid maa jeg erkjende, at der er en Grund, som taler derfor, nemlig den, at en saadan Henviisning til Forligsmægling maasse nok vil kvæle i Fødselen en stor Mængde af disse offentlige Politisager, som ellers efter Udskæft kunne fremkomme, og paa dette Punkt giver Lovforslaget, saaledes som det lyder, ganske vist Anledning til en Indvending, man heller ikke under de tidligere Forhandlinger har været blind for, nemlig at det maasse let kunde afføde en meget stor Masse af offentlige Politisager derved, at det stilles saaledes, at naar Lyendet vil have Paategningen ophævet, kan den blive ophævet; men saa skal en offentlig Politisag finde Sted uden videre Snak. Netop derved, at Sagen er stillet saaledes, maa man ganske vist forudsætte, at denne Bestemmelse kan bringe tilliv en overordenlig stor Mængde af offentlige Politisager, og dette maa fra alle Sider erkjendes for at være mindre heldigt. Forsaavidt tror jeg, at denne Henviisning til de forligsmæglende Myndigheder kan have sin Nytte; thi den vil vistnok i mange Tilfælde føre til, at Parterne blive enige, idet den ene eller den anden af dem indser sin Uret, saa meget mere, som jeg gaar ud fra, at en Begring ved at ophæve Paategningen vistnok i mange Tilfælde vil hidrøre fra en Misforstaaelse af Forholdet, og i de Tilfælde, hvor Parterne altsaa for Mægleren blive enige om at ophæve Paategningen, vil Nødvendigheden af en offentlig Politisag bortfalde. Forsaavidt har jeg ikke Noget at indvende imod denne Tanke; men derimod mener jeg rigtignok paa den anden Side, at naar de Vedkommende, hvor de ikke kunne blive enige, hvad enten det nu er hos Mægleren eller for Politiretten, skulle endvidere henvende sig til Politimesteren, altsaa til en ny Autoritet, for at faae Paategningen ophævet, da vil derved ganske vist det hele Maskineri baade blive yderligere indviklet, saaledes som den ærede 2den Landssthingsmand for 5te Kreds fremhævede, og dernæst ogsaa ganske vist Lyendet blive holdt hen, idet der vil gaa nogle flere Dage, hvori det ikke kan røre sig, fordi det ikke kan blive af med Paategningen. Derfor skulde jeg være tilbøjelig til at mene, at naarman vilde

gaa den Vej, saa vilde det være det Retteste at henlægge Myndigheden til at ophæve Paategningen samme Sted som Forligsmæglingen. Forsaavidt altsaa forekommer det mig, at Tanken i Underendringsforslaget til Endringsforslaget Nr. 11 er berettiget; men saafremt man vil gaa ind paa det, kan det nok være, at der maa nogle nærmere Bestemmelser til, idet der nemlig maa drages Omsorg for, at denne offentlige Politisag hurtigst muligt kan træde i Live. Jeg skal med Hensyn til denne offentlige Politisag i Modsætning til, hvad der fra flere Sider er fremkommet, bemærke, at jeg ikke tror, at man paa nogen Maade kan betragte den som ganske unyttig. Man siger, at Lyendet gaar i et saadant Tilfælde bort fra Jurisdiktionen, og at saa er der Intet at gjøre; men jeg skal bemærke, at dette kan man paa ingen Maade gaa ud fra, det vil jo i overmaade mange Tilfælde ikke være vanskeligt at opspørge, hvor Lyendet er, og i saa Fald kan den offentlig Politisag mod det jo fremmes. Men dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at i denne Henseende frembyder Udvalgets Forslag en Fordel, som man kan tage med, og som jeg i og for sig Intet har imod, ved nemlig at foreskrive, at hvis Lyendet undtager sig den offentlige Forsøgning ved at forlade Retskredsen, kan det dømmes efter de foreliggende Oplysninger. Det er en Retsregel, som endda yderligere stærker Betydningen af den offentlige Politisag, giver den Betydning ogsaa for det Tilfælde, hvor Lyendet gaar uden for Kredsen. For at blive ved denne Tankegang skal jeg endnu blot foreløbig bemærke, at jeg tror ikke, at det vil være nogen tilstrækkelig fyldestgjørende Udvei at lade Paategningen ophæve med Virkning alene for den paagældende Jurisdiktion, saaledes altsaa, at Lyendet vel skulde kunne søge Tjeneste i denne Kreds, men ikke udenfor den. Det synes mig ikke kan siges at være nogen for Lyendet fyldestgjørende Ordning; thi det er jo meget tvivlsomt, om Lyendet vil kunne finde Ansættelse i den Kreds, og i det Hele synes jeg, at Jurisdiktionsgrænsen har med Hensyn til dette Forhold egentlig Intet at betyde. I mange Tilfælde, f. Ex. her i Kjøbenhavn, vil den jo slet Intet betyde, thi naar Lyendet faar en Paategning, hvorefter det kan søge ny Tjeneste i Kjøbenhavn, men hvorefter det ganske vist er forhindret fra at søge Tjeneste udenfor Kjøbenhavn, bliver den Kreds, der staar aaben for Lyendet til at søge Ansættelse i, saa umaadelig stor, at Begrænsningen Intet har at betyde. Derimod kan der være andre Steder, hvor Forholdene ere mindre. I det Hele er jeg tilbøjelig til at mene, at en saadan Paategning, der hjemler Ret til at søge ny Tjeneste indenfor Jurisdiktionsgrænsen, vil ikke være til væsentlig Nytte. Jurisdiktionerne ere i det Hele taget saa store, at Lyendet nok vil kunne finde Abringelse i den paagældende Kreds, og paa den anden Side, naar Stedet, hvor Lyen =